

I Janine věděla, že Geert není dítě jako ostatní. Abnormálně často si rozbil hlavu nebo zakopával o vlastní nohy, překvapoval ji také jazykovými schopnostmi. V jazyce měl neustále náskok před svými vrstevníky. Janine si všimla, že všechno chápe doslova. Když mu byly čtyři roky, zeptal se jí, proč si kupují smaženou rybu až u knihovny místo u stánku s rybami hned vedle kostela, když je to mnohem dál.

„Protože tam místo tresky mají jenom třesky plesky,“ odbyla ho .

Příští sobotu ale rybí stánek u knihovny nebyl. Janine se proto rozhodla, že tentokrát koupí dvě ryby u prodavače vedle kostela.

„Tady přece nemají tresky,“ protestoval Geert, zatímco vedle ní nejistě balancoval na nožičkách. „Dvakrát tresky plesky, prosím.“

Janine ho štípla do paže. Byla zvyklá na Geertovy průpovídky, ale občas ji nějakou poznámkou přece jenom překvapil.

Když mu vyprávěla, že spolužák Roderick se přestěhuje do domu jenom o dvě ulice dál, Geert ji opravil. „Nepřestěhuje, ale předomuje.“

Geert měl užší vztah s jazykem než s tělem. V pěti letech už měl třikrát díru v hlavě, sedmkrát spadl z pohovky a čtyřikrát se zranil o stůl, jednou sletěl ze schodů a zlomil si ruku. Levou nohu si zlomil při pádu z jabloně a pravou, když na farmě, kam si děti chodí hladit zvířata, vypadl z houpačky. Janine koupila plakát s kostrou člověka, pověsila ho v obýváku na zeď a každou kost, kterou si Geert zlomil, označila křížkem. Křížků rychle přibývalo a Janine si spočítala, že když to tak bude pokračovat, zlomí si Geert všechny kosti, ještě než mu bude patnáct.

Ve snaze vyřešit problém s kostrou nechala Janine Geerta prohlédnout. Jeden psychiatr nakonec Geerta poslal na specializovanou kliniku plnou hraček, knih a pastelek. Geert tam strávil celý den. Janine pak obdržela zprávu, kde stálo, že má Geert sportovat, aby si zlepšil motoriku. Přihlásila ho tedy na fotbal, ale hned při prvním tréninku se srazil hlavou s jiným děckem, takže si zlomil tři řezáky a obličej mu krvácel. Poslala ho na gymnastiku, ale druhou hodinu mu někdo přišlápl prsty u nohou, Geert zpanikařil a vyškubl nohu tak rychle, že si sedřel prst až na kost.

Nakonec se Janine rozhodla přihlásit ho na dětskou jógu. Četla o ní článek a napadlo ji, že by se díky ní mohl posílit vztah Geerta k okolnímu světu. Lekce jógy probíhaly dobře, hlavně proto, že při nich nešlo jenom o tělesné aktivity, ale i o jazyk. Během první lekce se Geert naučil „strom, kořen, stabilita, vylézt, držet se, slézt“. Stál před stěnou s nakresleným stromem a musel ta slova opakovat. Po několika lekcích měl za úkol zavřít oči a přeříkávat v duchu slovo za slovem. Učitelka jógy Hilda, připomínající kocoura během nedělního odpoledne, mu mezitím šeptala do ucha:

„Ano, chlapče, jde ti to. Jen pokračuj.“

Její přísný hlas způsobil, že by se Geert vyškřábal třeba i do vzduchu.

Po dobu tří týdnů s Hildiným hlasem u ucha zdolával jogínský strom, až nastala chvíle, o níž celou tu dobu šlo. Hilda s bezmocným Geertem v patách zamířila ke dvoukřídlým zahradním dveřím s velikou klikou a otevřela je.

„Následuj mě, chlapče,“ vyzvala ho.

Šel za ní do zahrady, kde byly sochy, jednohlavý Buddha, dvouhlavý Buddha, tříhlavý Buddha, Buddha s jednou rukou, dvěma rukama, třema rukama. Vsedě, ve stoje a vleže. Řecká sádrová socha čůrala do vody na kašně uprostřed zahrady. Úplně jiný svět. Rostly tam stromy podivných tvarů a zvláštní květiny nezvyklých barev, jaké Geert dosud neviděl. Bylo tam ticho, jako by se město za ostře barevnou zídkou někam ztratilo. Geert stál pod jabloní jako role toaletního papíru, co se vydala na procházku bez deštníku a překvapil ji liják. Přemítal o sochách Buddhy a o množství rukou, jejichž počet nesouhlasil. Cítil se bezradný, podobně jako když si Janine počínala jinak než obvykle.

„Strom, kořen, stabilita, vylézt, držet se, slézt,“ řekla Hilda. Vyslovovala klidně a zřetelně.

Geert slova zopakoval a vryl si je do paměti. Pak na Hildin pokyn zřetelně odříkával slovo za slovem a pokaždé ho rovnou proměnil v akci. Vylezl na strom a vrátil se zase bezpečně zpátky na zem.

„Výborně, chlapče,“ chválila ho Hilda. „Výborně.“ Poplácala ho po ramenou.

Potom odříkala slova ještě jednou, ale „držet se“ vypustila. Byla přesvědčena, že Geertovo tělo už je připraveno pokyn „držet se“ vykonat automaticky. Geert to po ní opakoval, ale když vylezl na strom, chybějící „držet se“ ho zarazilo. Pustil se větví a s žuchnutím dopadl na zem.

O týden později se s ním Janine vrátila z nemocnice a na plakátě zakřížkovala další kosti. Plakát byl plný křížků.

„Už skoro nezbývá místo,“ povzdychla si.

Když Geertovi sundali sádku, koupila Janine další barvy pastelek, aby mohla znovu zakřížkovávat i kosti, které už si jednou zlomil. Napadlo ji, že se svými zkušenostmi ohledně zlomenin lidských kostí, různě vhodných typů sádrových obvazů a doby hojení by se mohla nechat zaměstnat v nemocnici jako zdravotní sestra, jenomže studovat s dítětem nepřicházelo v úvahu.